

הרצאה מס. 145 - להגיב לקריאת החיים

ברכות, חברי היקרים ביותר. הברכות הניתנות הן עוצמה וכוח הבאים מהאיחולים הכנים ומהאהבה של כל המעורבים ביוזמה זו - אלו שבגוף ואלו שמחוץ לגוף. בתחילתה של שנת העבודה החדשה הזו, ארצה לכונן סוג של תכנית שגם תהווה ניסוח מחדש של העבודה שלנו ומטרותיה. אנשים זקוקים תמיד להבהרה של המניעים והתפיסות שלהם: לאן הם הולכים ומדוע.

כל עוד אתם מזדהים באופן בלעדי עם האגו העצמי שלכם וכל עוד אתם מתעלמים מהחלק האחר של עצמכם, תישארו לכודים במאבק כואב שקורע אתכם לגזרים ושבעטיו אתם לא רואים אף פתרון. זה, לעיתים, גורם למתח בלתי נסבל ולחרדה. חוסר הביטחון הנפשי הבסיסי הזה, על כל תוצרי הלוואי שלו יכול להיות מואפל / מוסתר על ידי כל סוגי הרדיפה (אחר מטרות או נושאים שונים). אך למרות שהמגמות / המטרות האלו ייתכן והן בעלות ערך לכשעצמם, הן לא יכולות להקל את הפחד הבסיסי או תחושת חוסר המשמעות והשימון. רק כשאתם מוצאים ומפעילים את המרכז שלכם, הנמצא עמוק בתוכם, אתם יכולים למלא את ייעודכם, את הסיבה לקיום שלכם. כל דבר אחר שאתם מממשים, משמש אתכם - אם אתם בוחרים בכך - להיות יותר מודעים לעצמי האמיתי שלכם ועקב כך למציאות של ההווה.

אז, ורק אז, תמצאו בטחון אמיתי ושלווה הבאים מבפנים. כדי למצוא זאת, עליכם לוותר על אחיזתכם באגו החיצוני. כלומר, עליכם לוותר על מתן האמון באגו באופן מוחלט ובלעדי ולהשתמש בו כמכשיר שיפעיל את העצמי האוניברסאלי המתנמנם בפנים.

וכעת, ידידי, אנשים רבים יודעים זאת ומשלמים תכופות מס שפתיים. אבל להבין את זה באופן תיאורטי ולחיות את זה - אלו שני דברים שונים לחלוטין. העבודה בנתיב שלנו מיועדת לסייע לכם לממש את ההתעוררות של עצמי חדש שבמודע לא חוויתם קודם לכן. נתיב זה מעניק לכם את האמצעי לחולל את זה.

החיים "מוציאים לאור" קריאה. הם יוצרים דרישה מכל אדם. מרבית האנשים לא חשים בקריאה הזו. רק כאשר אתם נהיים מודעים לאשליות האישיות שלכם, אתם יכולים בו זמנית להיות מודעים יותר לאמת הפנימית שבתוכם, ומכאן: גם לאמת שבחיים. כתוצאה מכך, תבינו בכל רגע נתון מהו המסר שהקריאה לחיים רוצה להעביר אליכם. איך אתם מגיבים לקריאה זו? האם אתם מגיבים עם ההווה המוחלטת/ הטוטאלית שלכם? או שאתם מגיבים לא בלב שלם? או שאתם מתנגדים לכל תגובה שהיא והופכים עצמכם לחרשים? זוהי השאלה הגדולה, ידידי.

מה שאני אומר כאן, בפשטות, יכול להפוך לחשוב ביותר ולעזור לכם לשאול בכנות: האם אתם באמת ובתמים רוצים להבין את קריאת החיים? מה זה מצריך מכם? האם אתם נענים במסירות ובלב שלם?

הקריאה לחיים היא תנועה דינאמית שיכולה גם להיחוות כזרם. זרם חיים זה נגלה באופן שונה לכל אדם. זה גם כלל עולמי / אוניברסאלי וגם אישי בצורה עוצמתית.

זה אוניברסאלי במובן שהוא מכוון באופן בלעדי לעורר את העצמי האמיתי, את המציאות המוחלטת. במובן זה, הוא פועל לחלוטין באופן לא רגשני. הוא מתעלם מהיצמדויות אישיות, משיקולים חברתיים ומכל ערך חיצוני אחר, כולל כאב או עונג אישיים.

אם עוררות העצמי האמיתי דורשת מה שנראה באופן זמני כהרס, הרס זה יהפוך למסד של החיים הפנימיים האמיתיים; זה יהיה ההכנה הנדרשת בכדי לעורר את המרכז הפנימי. אם ההתעוררות מביאה גם את מה שהוא השמחה/ההנאה הגדולה ביותר עבורכם, החוויה של השמחה מוכיחה שאתם מכווננים יותר לעצמי האמיתי שלכם ממה שאתם משערים.

עמדות תבוסתניות ממקום של הטפת מוסר, לעיתים משפיעות/ממריצות אתכם לדחות על הסף כל מה שעשוי להוביל אתכם לייעוד ולהגשמה העצמית שלכם רק מפני שזה מביא שמחה; כי יש לכם דעה מוטעית שמימוש עצמי פירושו, אוטומטית, קיפוח והקרבה. אם, במוקדם או במאוחר, תנאי החיים לא יקדמו אתכם אל העצמי האמיתי- הם ייהרסו באופן בלתי נמנע.

תנאים שמקדמים את ההתעוררות של העצמי האמיתי מביאים שלווה, שמחה, רווחה ועונג עז.

כזה הוא זרם החיים, אשר לעיתים נחסם על ידי התנגדות עיקשת של האנושות לראות זאת.

הקריאה לחיים היא כלל- עולמית. הגישה הנחוצה לעורר את המרכז הפנימי נובעת מערכים אוניברסליים. אמת, אהבה ויופי הם היבטים אוניברסליים של זרם החיים האמיתי. מהות קיום האגו הבודד הוא גם ביטוי כללי המשפיע על כל האנשים; אבל הדרך שבה האגו חוסם את העצמי האמיתי היא שאלה אישית. מה שאוניברסלי זו העובדה שהתמרה של אופי נחוצה על מנת לאפשר לזרם החיים לזרום בחופשיות. נחזור לנושא של ההתמרה (השינוי) מאוחר יותר.

ניתן להבין את העקרונות האוניברסליים האלו באופן שכלתני, אך לא בהכרח דרך הרגשות והחוויות. זה יכול לקרות רק כשהחוויה האישית של זרם החיים מזוהה ומגיבים אליו. לכן, כל נתיב המוביל למימוש עצמי מקורי, עליו להיות אישי ועוצמתי ועליו לעסוק בבעיות אישיות עמוקות.

אלו המאמינים שספיגת אמת כללית ולקיטת אמונות אמיתיות יכולים להשלים את המשימה/ המטרה, מוליכים את עצמם שולל. הם עושים כך מכיוון שאינם רוצים לראות מי הם באמת ברגע הנתון; הם מעדיפים לראות עצמם כהתגלמות השלמות. ההתחמקות מרחיקה אותם עוד יותר מהמטרה מאשר ההודאה הכנה שהם אינם רוצים להתבונן בעצמם ואינם רוצים לאפשר לעצמם לחוות רגשות שמהם הם מפחדים או מסתייגים.

מעל לכל, הם לא מייחלים להתמיר את הפגמים שבאופיים. ההפעלה המעשית, ולא התיאורטית, של העצמי האמיתי עם רטט החיים, השפע הבלתי מוגבל, אין סוף האפשרויות לטוב, החכמה הנעלה והשמחה קורית במידה המדויקת שאתם מעזים להתבונן באמת הזמנית של עצמכם.

משמעו להרגיש את מה שאתם מרגישים; להיות אמיצים להתמיר עצמכם לאנשים טובים יותר, ללא סיבה אחרת מאשר השתוקקות לתרום לחיים, ולא על מנת להרשים ולאחוז / לתפוס בכדי לקבל אישור (על מי שאתם או המעשים שלכם) כאשר מתגברים על החסימות הישירות להתמרה לשם עצמה, או אז העצמי האמיתי עם כל האוצרות הטמונים בו יתגלה בעליל.

אחת מהחסימות היא הבושה של מה שאתם כעת. בושה זו גורמת לכם לבנות קיר של סודיות/ חשאיות שגורם לכם להיות גלמודים. ייתכן ותכחישו את הבדידות או שתנמקו אותה; אתם אולי תתלו את האשמה בנסיבות אחרות. במציאות, הרצון שלכם להסתתר מפני עצמכם ומפני אחרים הוא שמפריד אתכם מהאחרים.

בגומחות העמוקות שבמוחכם, אתם פוחדים שאתם שונים מהאחרים, שאתם גרועים יותר, והבושה של השוני שלכם אינה יכולה /אסור לה שתיחשף.

ההכרה הכל כך סודית לוכדת אתכם לתוך האשליה הייחודית על הנפרדות, שוללת מכם את יתרונות הגילוי של האוניברסליות שלכם; אותה אוניברסליות שמציעה לכם תנאי סביבה מרפאים לנפש ולנשמה.

ושוב, לא ניתן לבצע זאת באמצעות הבנה תיאורטית, אלא רק אם תחוו באופן ממשי את האזורים שבהם אתם עדיין מתחבאים. אלו הם במדויק המחסומים (החסימות) העיקריים שמפרידים ביניכם לבין זרם החיים.

הבדידות של מעטה הסודיות הפנימי לא ניתנת להקלה, אין זה משנה עד כמה מבטיחות ומעודדות הן הנסיבות החיצוניות.

אפשר להקל על בדידות כזו רק כאשר מתגברים על הגאווה המוסתרת על ידי הבושה שלכם.

העבודה האישית העוצמתית של ההתגברות על הגאווה שלכם מובילה למימוש של הערכים האוניברסלים שבפני עצמו (המימוש הזה- ח.א.) יכול לספק לכם את האומץ ללכת עם זרם החיים.

העצמי האוניברסאלי לעיתים סותר חוקים חיצוניים שנובעים מהאגו העצמי של האנושות. לפיכך, לא משנה עד כמה אנשים מתמרדים כנגד תואמנות (התרגום לקונפורמיות, הליכה בתלם) וחוקים חברתיים, הם עדיין מוצאים עצמם תחומים בתוך האגו העצמי, שקועים עמוק במאבק הדואליסטי (הכפול) בין הקונפורמיות והכניעה הנדרשת אל מול התמרדות והתרסה.

שחרור אמיתי מהחוקים החיצוניים של האגו לא מצריכים קונפורמיות/ הליכה בתלם וגם לא התמרדות. שחרור זה פועל על ערכים פנימיים שעולים או שאינם עולים בקנה אחד עם התכתיבים של החברה.

באף אחד מהמקרים לא ייגרם נזק לאדם המשתמש בערכים פנימיים. הוא או היא יהיו יותר בשלמות, גם אם התהפוכות הן זמניות.

המפתח אינו כה חבוי כפי שזה יוצר רושם. כל מה שנדרש הוא לשאול האם אתם מונעים (ו' עם שורוק, נ' עם קמץ) על ידי אהבה ואמת והתחייבתם באופן מוחלט למסלול של כנות ויושרה בנושא המסוים הזה, בלי להתחשב בדעת- הקהל.

האם אתם משחררים את הפחד, הגאווה, הרצון העצמי של האגו שלכם וחותרים אל הקול האלוהי (השמימי) שבתוכם, שוב, מבלי להתחשב ברושם?

הדרך הזו פתוחה תמיד ובכל פעם שתיבחרו בה; היא תשחרר אתכם ממאבק האגו. הפתרונות שלה יביאו לכם פחות כאב וחרדה. תשובות יגיעו באופן בלתי נמנע, ירגיעו ויפייסו את הקונפליקט שלכם ויביאו שקט ושלווה.

הקריאה לחיים מתעלמת מטוהר המידות השיטחי שמרבית האנשים דבקים בו בהתלהבות, או באותה התלהבות נלחמים נגדו. המוסריות הזו מבוססת על הפחד מפני גינוי. ייתכן ואנשים ילחמו בזה כי במוחם טוב- לב מושווה לקיפוח / למחסור. קריאת החיים מתעלמת מרושם חיצוני ומרגשנות קצרת רואי. היא נעה לכיוון הבאת כל האנשים להקניית זכויות מלידה, מכיוון שהיא מבוססת כולה על ערכים כלל- עולמיים. כל מה שחשוב, מוכל בתוכה.

מדוע האנושות משמרת כזה מאבק כנגד הגשמת הייעוד שלה, כאשר ייעוד זה מביא רק טוב? מדוע אתם מתנגדים לשמיעת הקריאה של זרם החיים שלכם כאשר היא מביאה את כל מה שבטוח, טוב, יצרני ומשמח? זהו הקרב הטרגי של האנושות. מצד אחד, אתם מאד מוטרדים מחוסר הביטחון של הקיום שלכם. אתם חשים בכזבו של חייכם כל עוד אתם שומרים אמונים בלעדית לעצמי החיצוני ולכן גם לערכים החיצוניים. מצד שני, אתם עושים כל שביכולתכם על מנת לשמר את המצב הלא מאושר בו אתם שרויים. למעשה, אתם מחפשים יותר ויותר אמצעים בכדי לחזק את זהות האגו שלכם. יותר דרכים חיצוניות, פעילויות חיצוניות, אמונות חיצוניות ודרכי בריחה. לפעמים, אתם עשויים להצליח רק אם תעמידו פנים כחרשים לקול הפנימי העמוק. בפעמים אחרות, אתם חשים באי השקט (המתרחק) הפנימי, אולם אתם מסרבים להבין את זה.

רק אלו שבאופן מודע ובמכוון מחליטים ומתחייבים פעם אחת ולתמיד לחיות את חייהם למען המטרה העיקרית של הפעלת העצמי האמיתי, יוכלו למצוא את השקט הפנימי העמוק שקיים אף כשטעויות פנימיות עדיין מונעות מהם מימוש עצמי מוחלט.

שכל אחד מכם הקורא מילים אלו ישאל עצמו למה אתם נמצאים בנתיב זה. מהי מטרתכם בחיים? האם אתם חיים רק בכדי להסתפק בהכי טוב שאתם יכולים? האם אתם עובדים בנתיב זה מפני שיש מספר תסמינים (סימפטומים) שאתם מייחלים להסיר ומרגישים שאותם תסמינים מתערבים באופן לא נעים בחיים שלכם? כמובן שאתם חופשיים לעשות זאת. אבל הבינו את המשמעות היותר עמוקה של זה. כי ככל שאתם שואפים אך ורק להסיר תוצאות מסוימות של הזדהות עם האגו שלכם בגלל שאתם מתעלמים או מפחדים מהפעלת העצמי האמיתי, תסמינים אחרים של המחלה העיקרית יופיעו. לא ניתן להשיג רווחה מלאה גם אם תצליחו להסיר מצבים זמניים של כאב וקיפוח.

יש הבדל עצום בין שני היעדים האלו. כל עוד אתם נכשלים בלכוון עצמכם בשלמות לתיפעול המרכז הפנימי של העצמי האמיתי, לא תדעו ביטחון אמיתי, שלווה ורווחה. גם אינכם יכולים להשתמש במצבורי הפוטנציאל שבכם או לחוות את החירות להשתמש במשאבים הבלתי מוגבלים של היקום בעבור רווחתכם.

העובדה שאינכם יכולים לעשות דבר מכל זה, שאינכם יכולים להיות את מה שיכולתם להיות, זהו כאב אין סופי שעליכם לאפשר לעצמיכם לחוות במודע על מנת לקבל תמריץ לעשות משהו בנדון.

בניגוד לכך, הרדיפות של האגו, לא משנה עד כמה מעולים ההישגים שלכם, לעולם לא יעניקו לכם שלוה ובטחון, ולא את התחושה של היותכם הטובים ביותר שאתם מסוגלים להיות.

המניע של האגו עשוי להראות כנותן לכם כוח מעל האחרים; אבל לעולם המניע לא יכול לתת לכם ריבונות ועצמאות (אי תלות). כך שבמוקדם או במאוחר, האשליה של כוח מעל האחרים נחשפת כזיוף.

אני מייעץ לכל מי שמחפש עזרה, כמו גם לאלו שמשמשים כמסייעים (הלפרים), להגדיר בבהירות רבה את המטרה/ התכלית שלכם. מהי מטרתכם? עד כמה רחוק אתם מייחלים להגיע? האם אתם מתחייבים באופן מלא? אז דמינו את התסמינים המוגדרים שאתם רוצים להסיר. כל הפרעה היא תסמין בלבד של המחלה הבסיסית של הזדהות האגו באופן בלעדי, ואין זה משנה איך אתם מכנים זאת: נזירות, מחלה, עיוות, אומללות. אתם חופשיים להסיר את התסמינים. שיקלו מה תהיה המשמעות של הסרת התסמינים על עתידכם. מה אתם מדמים בנפשכם לאחר מכן? האם אתם מדמים שאפשרי להגיע ליותר? מהו היותר הזה? איך יהיו חייכם עם היותר הזה? או האם אתם מתחייבים באופן מלא למצוא מי אתם באמת, מה אפשרי עבורכם?

אני מאמין שאלו שבאמת חושבים על כך וקולטים נכונה את המשמעות הכוללת של שאלה חשובה זו, השואלים עצמם בבהירות ללא אשליות, יגיבו כלפי החיים בהוויתם המוחלטת. הבה נדון במחוייבות הזו לעצמי האמיתי.

כולכם חוויתם ברמה מסוימת, על ידי מדיטציות, שהיקום מכיל טוב בלתי מוגבל, שזמין עבורכם אם אתם נפתחים כלפיו. ישנם זמנים שאתם חווים באופן חי ותוסס את האמת ואתם יודעים, ללא צל של ספק, שהחוויה שלכם איננה מיקרית ולא אשלייה. אתם יודעים שזו עובדה. במצב הזה, העמדה שלכם ברורה, חופשית ונינוחה. אתם משוכנעים עמוקות באמת שלכם ובוטחים בה. אתם חשים ראויים ולפיכך לא נרתעים; ולפיכך היא (האמת) באה. כל ההוויה שלכם מהדהדת עם רטט חיובי ובונה ללא כל סתירה/ ניגוד. אתם לא חשים אנוכיים בשל המשאלה לחוות יופי; גם אינכם מעכבים/ מונעים את הכי טוב שקיים בכם.

אך ישנם גם מקרים שהדברים לא פועלים בדרך הזו. גם אם בתחומים מסוימים בחייכם כבר חוויתם התגשמויות חיוביות שכאלו, בתחומים אחרים אינכם מצליחים לעשות פריצת דרך.

הניסיון להשיג את הטוב הבלתי ניתן להבחנה עם האגו- העצמי, לא מצליח. במקום שבו העצמי האמיתי שלכם לא מופעל, הדלתות ליקום השפיר (כך במקור: שימוש במושג רפואי) הטוב נעולות.

זה לא בגלל שסמכות אוסרת כלשהי החליטה שאינכם ראויים להגשמת דבר זה או אחר. זה פשוט כי משהו בתוכם חוסם את הדרך ועליכם למצוא מהו הדבר הזה להיפטר ממנו.

יהיה מה שיהיה המכשול/החסימה, זה גורם לכם לפחד משחרור האגו. ואז אתם נשארים ממורכזים ומכווננים לאגו החיצוני. האגו החיצוני אינו מתואם עם העולם המאוחד של כל הטוב כי האגו הזה מפוצל (מהעולם המאוחד) בצורה שניונית (דואלית). הוא (האגו החיצוני) יכול להיפתח רק לטוב חלקי, ששם קיים - כמו תמיד במצבים של דואליות - צד אחר, לא רצוי. הצד הזה הלא רצוי עלול להחליש את השאיפה לטוב - באופן לא מודע לחלוטין. כמו כן, מה שעומד בדרך לשחרור האגו הוא תמיד, כשחושפים אותו לגמרי וכשמבינים אותו, דבר שפוגם ביושרה ומעוות את מבנה האופי / האישיות. לפיכך, המצפון הפנימי העמוק מרגיש לא ראוי לכל הטוב ונרתע ממנו. הפגם הזה באופי גורם לאישיות לא להיות מסוגלת להתמודד עם הטוב, אפילו איפה שהוא בנמצא.

רק העצמי השלם יכול להתייחס ולהתאחד עם הטוב השלם. אתם יכולים לבחון את זה ברגע זה.

קחו בעיה כלשהיא שאתם עובדים עליה. זו יכולה להיות בעיה חיצונית שאתם רוצים לשנות, או מצב פנימי שאתם רוצים להתגבר עליו. עשו מדיטציה, הרחיבו עצמכם ונסו להגיע ליעד המלא. תדרשו את המטרה הזו. באיזו תדירות אתם מרגישים שזה בלתי אפשרי לעשות כך ! בידקו זאת כעת.

אף על פי שאתם באמת רוצים לדרוש / לתבוע את היעד/המטרה שלכם, אתם עדיין חשים שזה בלתי אפשרי. יש קיר כלשהו שאינו מאפשר לכם להצליח. אסור לכם, בשום נסיבות, להתעלם מקיומו של קיר זה או לייפות אותו. אסור לכם לעולם להשתמש בלחץ הבא מהרצון שלכם בכדי להתגבר על ה"לא" של הקיר. כפיה זו (פורסינג) תרחיק אתכם מהעצמי האמיתי הפנימי ולכן מהמטרה הכוללנית ומהמציאות של החיים שבהם כל הטוב בר השגה. במקום זאת, עליכם לפרש את המשמעות של הקיר. תרגמו זאת למילים ברורות. אם אתם מטילים ספק שאתם יכולים להשיג את היעד שלכם או שחשים אשמה אם תשיגו זאת; או שיש לכם תחושה שאינכם ראויים לכך, או שאתם פוחדים מדרישות החיים כשהיה בידכם היעד; אלו עדיין לא מסתכמים לתשובה הסופית. ההסתייגות הפנימית בהכרח מקושרת לפגם באופי שעדיין לא ממש נפגשתם איתו פנים אל פנים, גם אינכם רוצים לפגוש, כי אינכם רוצים לזנוח פגם זה.

שינוי אופי הוא צורך מוחלט על מנת להשיל את הזהות של האגו. כשאני אומר "להשיל /להסיר", אינני מתכוון במוכן של ויתור על האגו; אלא להשתמש בו כאמצעי/ כמכשיר למצוא את ההווה הפנימית ואחר כך לאפשר לאגו להתמזג עם ההווה הזו. יש להבין באופן ברור שהתמזגות כזו אפשרית רק כשפגמים מסוימים באופי כבר הותמרו או כאשר האדם שואף ומוכן באמת להתמיר את הפגמים בכנות מלאה וללא תואנה / תחבולה. חייבת להיות מחוייבות מלאה, ללא התיימרות או העמדת פנים. כשזאת היא התגובה המוחלטת שלכם לחיים, זרם החיים יהפוך למובחן (שיבחינו בו) והנחייתו החכמה ומלאת המשמעות יהפכו לנוכחות רבת עוצמה בחיים שלכם.

התרכזנו זמן רב ביותר למצוא את הטעויות, התפיסות השגויות והפגמים שכרוכים זה בזה, בתלות הדדית. למעשה, תמיד היינו זהירים לציין שאל לכם לשפוט או להטיף מוסר לעצמיכם כי הטפת מוסר עצמית שכזו היוותה מעצור / עיכוב ולא עזרה. כעת הגיע הזמן לזהות בבירור את ההבדל בין הטפת מוסר לשאיפה להתמיר ולשנות את עצמכם. אני מאמין שמרביתכם נמצאים בעמדה בה תוכלו להבין עם ליבכם את ההבדל- והבנה זו היא באמת מה שצריך להביא בחשבון.

שפיטה, הטפת מוסר ושאיפה לשלמות קורים כאשר ערכים מבוססים על תקנים (סטנדרטים) חיצוניים. הטפת מוסר נוטה תמיד להראות לאחרים עד כמה מישו צודק, טוב או נעלה.

כאשר אתם מטיפים מוסר, אתם חייבים תמיד להוכיח משהו. באותו שיעור המידה שבו קיימת הטפת המוסר, היא קיימת רק לשם מראית עין, ולא בגלל שהפרט אכן מתעסק בנושא בעל אופי מוסרי. ייתכן ותשלמו מס- שפתיים להרגשות ולזכויות של האחרים או לשחרור של העצמי האמיתי של עצמיכם או של האחרים, אבל עמוק בתוכם זה אינו המניע. המניע הוא להראות צודק או טוב- להוכיח משהו.

מי שבאמת ובתמים שואף לשנות פגמים באופיו אינו מוטרד כלל מתדמית חיצונית או ממה שאחרים חושבים, אלא באופן בלעדי בשינוי עצמו, בין אם האחרים רואים ומעריצים את זה או לא.

הטפת מוסר מזויפת, מזיקה ומייסרת - כמו גם האשמה עצמית - תמיד מסתירים התעקשות פנימית עמוקה של סירוב לשנות. על כן, הטפת מוסר היא תנועה פנימית מייסרת; זיהוי הפגם בו מדובר מכאיב באופן בלתי נסבל רק בגלל שהאדם מסרב לוותר עליו. היות שמטיף המוסר מסרב לוותר על הנטייה השלילית שלו, הטפת מוסר גורמת ליותר שליליות בדרכה שלה, למרות שנדמה שהיא מעבירה מסר של כוונה אמיתית לראות את הפגם ולקיים סטנדרטים גבוהים של מוסר- בגלל שהאדם הוא כה אומלל עקב הפגם.

השאיפה האמיתית לשנות פגמים אף פעם אינה מכבידה בגלל הודאה בלתי נעימה של פגם כלשהו, לא משנה מהו, בדיוק בגלל שהשאיפה לשנות היא כה אמיתית. בשאיפה זו אתם מביעים את אהבתכם ליקום, כי אתם רוצים לתרום לחיים על ידי עצם הווייתכם. נחרצות כזו מאירה את הלב, גם אם האדם אינו מסוגל כרגע להשתנות- מפני שיש עדיין חוליות חסרות שיש להבינם.

זה יכול להיות אמת מידה עבורכם, חברי, בהמשכו של הנתיב שלכם. כאשר העיוות שאתם מגלים חותך עמוק בתוך נפשיכם והופך אתכם חסרי תקווה או מיואשים לגבי היכולת שלכם להתמיר את הפגם, דעו שברמה עמוקה יותר של ההוויה שלכם אינכם רוצים לוותר על הנטייה המסוימת הזו. אחר כך, לכו ומיצאו למה לא (רוצים לוותר).

כשהאישיות שלכם יוצרת התאמה עם תנועת נשמה חיובית, לא תהיה חסימה להתמיר פגם באופי וכתוצאה מכך, אין חסימה לשפע הבלתי- מוגבל של הטוב שזמין ביקום לכל אדם ואדם.

נסו לבצע את התנועה הפנימית בכך שתאפשרו לעצמכם לזרום קדימה באישור מלא במקום בשליליות הוותיקה. כאשר תנועה פנימית זו יכולה להתקיים, כאשר אתם נעים

לעבר העולם בגישה נינוחה של מוכנות לתת ולקבל במידה שווה, התמרה לא תיראה מסוכנת. זה ייראה כמו יוזמה/ תעוזה מופלאה.

לכן, כאשר אתם מוצאים עצמכם תקועים בשאיפה להגיע לטוב בלתי מוגבל ולכוח יצירתי בתוכם, מיצאו מפתח לא רק להיכן שאתם שליליים בביטוי של שאיפתכם, אלא גם היכן שאתם מחוברים לשליליות מתמדת/ עיקשת. חייב להיות פגם באופי שבמידה שווה קשה לוותר עליו. כל עוד אינכם רואים את הפגם, השליליות נשארת. השליליות מונעת את הביטוי העצמי, ההגשמה, ההיפתחות וכוחות היצירתיות שבתוכם. מחשבה זו יכולה להיות מפתח לרבים מכם.

במשך תקופה ארוכה היה עלינו להיות עסוקים בעיקר בחשיפת הפגמים והאשליות, בשליליות או בהרסנות שלכם שאותם אתם מכחישים ושוללים. זה היה חשוב ביותר. כעת, ניתן לדמות בנפשכם שלב עיקרי שני של העבודה: השלב שבו אתם מתאמנים בהרחבה של עצמכם אל תוך היקום.

בכל מקום בו תצליחו מפני שבתוך תוכם הינכם חופשיים, תראו הגשמות חדשות בחיים שלכם כפי שלא היו מעולם. איפה שאתם חשים עדיין חסומים, לא מסוגלים להאמין, לא מסוגלים להשלים ולסיים- תמצאו היבטים של עצמיכם שלא יכולתם להוציא החוצה בעבר. עכשיו, אתם מזהים את ההיבטים האלו כעיוותים של מבנה האישיות שלכם מבלי לחשוף את הסכנה הקודמת של סגירת הדלת באמצעות הטפת מוסר מזיקה. החופש שלכם, במובן זה, יכין את הבמה להחלטה לשינוי ששוב יכולה להיבחן, אם היא בכנות פנימית, על ידי מדיטציה.

עד כמה באמת עמוק אתם רוצים את ההתמרה? מדוע אתם עדיין מסרבים להתמיר את הפגמים? ברגע שתהיו באמת מוכנים להתמיר אותם, כבר לא תמצאו דלת סגורה. תרגישו נעים בתנופה אל היקום הבלתי מוגבל. תוכלו להרחיב עצמכם אל תוך היקום וכתוצאה מכך להרגיש בעלי ערך ומסוגלים לקבל מהיקום. ואז, כל הטוב שאתם חפצים בו לא יהיה לו צד אפל.

באותו זמן גם תבינו את הערכים האמיתיים ותסלקו את המוסר המזויף. ככל אתם באמת מוכנים יותר להתמיר פגמים, כך יש פחות נחיצות לגיבוי הערכים החיצוניים. הם לעיתים חסרי משמעות, במיוחד מנקודת הראות של הקריאה לחיים שמצריכה את התגובה והמחויבות השלמים שלכם.

כעת, למה אתם כה מפחדים מהמחויבות השלמה הזו לחיים? מויתור על זהות האגו? מהגילויים החיוביים שיכולים להעשיר אתכם? מדוע אתם מתנגדים לטוב ונלחמים לשמר את המאבק הכאוב ואת הסתירה הבלתי-פתירה? מדוע אתם מפחדים מהטוב שמשחרר אתכם? ומדוע אתם שמים את מבטחכם באגו הכלוא של העצמי החיצוני הקטן ושל הערכים החיצוניים המועטים? יש מספר תשובות לשאלות אלו, תלוי בזווית (הראיה). הבה נבחר, תחילה, את הגישה הבאה.

כשאתם מטילים ספק במציאות גדולה יותר ולא לוקחים סיכון, אתם נשארים בעולם של דואליות (שניות). כפי שאתם יודעים, העולם הדואלי מאופיין על ידי הסתירה הבאה: "אם אני לא אנוכי (לא אגואיסט), אני חייב לסבול. אני לא רוצה לסבול. אבל אם אני אנוכי, אהיה דחוי, יבוזו לי, לא אהוב, אוותר בודד. וגם זהו סבל."

במאבק זה אתם פוסעים הלוך ושוב בחיפוש אחר פתרון. ככל שאתם מאמינים יותר ב"אמת" מחוייבת המציאות / הבלתי נמנעת של שתי החלופות האלו, כך אתם מוכרחים לחוות את החיים בהתאם לחלופות. אתם לא מעיזים להיות לא אנוכיים; אינכם יכולים לרצות לחלוטין להיות לא אנוכיים מכיוון שהמשמעות היא לוותר על מה שאתם מאמינים שהוא הגשמה אישית ואושר.

גם אינכם יכולים להתחייב באופן מוחלט לחיים של אנוכיות- חלקית בגלל הנוכחות התמידית של העצמי האמיתי שלכם וחלקית בגלל הפחד שלכם מהדעה של העולם (עליכם). זוהי הטרגדיה של המאבק חסר הטעם. אינכם יכולים לחלץ את עצמכם מהתסבוכות של המאבק כל עוד אתם מזדהים עם ומפקידים עצמכם בידי הערכים, החוקים והתפיסות של הגיון האגו.

כשאתם רוצים לעבור שינוי, עליכם לרצות לוותר על אנוכיות והשאיפה לרמות את החיים, את עצמכם ואת האחרים בכל צורה שהיא. אינכם יכולים לסכן זאת כליל כשזה טומן בחובו את ההקרבה של כל מה שאתם רוצים. אבל המצב הכאוב ביותר הוא חוסר החלטיות וזה נכון בכל השלבים. זהו הגורל שלכם כל עוד לא התעליתם על רמת האגו של המציאות. אינכם יכולים להשלים עם מימוש וחוסר אנוכיות, אי אז אתם נשארים מהססים; אתם ממשיכים להיטלטל בין שני המחנות.

אם הרבה אנשים היו מסוגלים להתחייב באופן שלם לחיים של אנוכיות, הם היו יוצאים מכך במהרה מפני שהם היו מזהים שהיא (האנוכיות) מובילה לשום מקום, שהיא לא מובילה לגאולה שהם מחפשים, לא בלב שלם, בשני המחנות.

כולכם נמצאים במאבק הזה, כל אחד מכם. כל הבעיות שלכם הן ביטוי ותוצאה ישירה של הדואליות הזו. התבוננו בבעיות שלכם, לכו מספיק עמוק לתוכן ותראו שאכן זה כך. אתם מפחדים מהדחפים של העצמי היותר גדול ויותר חכם; אבל אינכם רוצים בלב שלם להתחייב אל זה (אל העצמי) כל עוד אתם מאמינים שהחלטתכם תגרום לחסרון כלשהו/ למצב של נחיתות.

העובדה שאתם מסוגלים להשיג ולקבל את הטוב מהיקום רק כשתתגברו על הפגמים שלכם עשויה, במבט ראשון, להיראות כמו המושג של גמול ועונש. אני יכול לומר שהמושג הזה הוא עיוות של התהליך שהסברתי.

גמול ועונש משערים שסמכות חיצונית מחלקת את הצדק הפואטי למעשים ולהתייחסויות של האנשים. גמול ועונש לעיתים אמורים להתרחש רק בעולם הבא.

מה שאני מסביר, מכל מקום, הוא מנגנון שמתרחש בתוך האישיות. העצמי הפנימי ביותר מודע לחוסר ההתאמה של השגת הטוב ביותר בו בזמן שמסרבים להעניק את הטוב ביותר. יתרה מזאת, לקבל את הטוב ביותר הוא נטל שמפחדים ממנו כשלא מוכנים גם לתת את הטוב ביותר.

באופן הפוך, לתת למישהו את הטוב ביותר זה בלתי אפשרי כשמשייכים את זה להקרבה ולנחיתות. הקיום של אמונה בגמול ועונש מטייה את הייאוש העמוק שמשמעו הוא שאנוכיות מביאה מחסור, כך שנאלצים לעצור בעד השאיפה המלאה לאהבה ולנתינה. גמולים ועונשים, בכל צורה בה הם מתקיימים, הם פיצוי למציאות הבלתי נסבלת המובחנת בדואליות.

כאשר העצמי האמיתי מופעל, הסתירה הזו לא מתקיימת יותר. ניתן להפעיל את העצמי האמיתי כשהסתירה המסוימת הזו בתוכם יוצאת מהמסתור. בתוך המציאות של המרכז הפנימי, הפיצול לא מתקיים יותר. תמצאו שזה אפשרי באותה מידה לתת מעצמכם מכל הלב לאהבה, להיות לא-אנוכיים, להיות ענווים, לזנוח את ההתרכזות בעצמו של הילד המפוזר, לאפשר לאחרים להיות משוחררים- לא משנה מה המשמעות של זה עבורכם; ויחד עם זאת לא להיות מפסידן. במהרה, ההרגשה שלא בהכרח חייבים להיות מפסידן תשתנה להכרה שלהיות מנצח זה אפשרי. תחילה, תבינו שלהיות מנצח זה אפשרי; אחר-כך, שזה מחובר בצורה מורכבת עם הגינות. זה יהיה כך מפני שתהיו משוחררים דייכם לרצות בשניהם.

כאשר אתם לוקחים אחריות להתמיר את הפגמים שלכם, תאהבו את עצמכם מספיק על מנת להיפתח לכל הטוב שרוצה להגיע אליכם. כשאתם מתחילים להצליח בהתמרה תהיו חזקים מספיק כדי לשאת את האושר. תוכלו לדרוש את המיטב כשאתם בתהליך ההתמרה של מה שגורם לכם לא לאהוב את עצמכם, בין אם אתם מודעים לאי האהבה העצמית, או לא; בין אם אתם עדיין משליכים את השנאה העצמית שלכם על אחרים, או לא. אז תגשימו את האמת של המציאות המוחלטת ושל העצמי האמיתי שלכם: שאין גבול להתרחבות. דרך הפרישה הזו, התפיסה הבלתי אמצעית / האינטואיציה תיהפך לחזקה ולאמינה.

אז תשימו לב לדרישה של זרם החיים האישי שלכם. יהיה לכם האומץ ללכת עם זה, במידה וזה נראה מתאים לציפיות החיצוניות, לחוקים ולערכים, או לא נראה מתאים. כל עוד אתם מאד נחושים ללכת אחר הערכים הפנימיים, הערכים החיצוניים יפסיקו להיות חשובים, אם זה במחשבה שלכם או בביטוי החיצוני של חייכם. לכן, לא תפחדו עוד כשחייכם לא יתאימו למוסכמות. החיים החיצוניים ישביעו רצון ואף חיכוך לא יצמח. העולם יהיה מתואם איתכם.

יש שני מפתחות חשובים עבורכם בהרצאה זו, שייתכן והם הנקודות אותן אתם מחפשים בכדי לצאת מצוואר הבקבוק הרגעי. אני מסכם אותם בקצרה:

1. מהי מטרתכם בחיים? מהי מטרתכם בנתיב? עד כמה רחוק אתם שואפים ללכת? האם אתם רוצים להסיר רק תסמינים אחדים? או שאתם שואפים להגשמה עצמית מלאה, להפעלת המרכז הפנימי בו הכל טוב, בו יש גאולה מחרדה, מחוסר בטחון ומבלבול? אם כך הוא, האם אתם מוכנים לשלם את המחיר בהתמדה ובשקדנות למען מחוייבות מלאה?

המחוייבות המלאה מציגה את כל האפשרויות. האפשרויות הבלתי מוגבלות של ההווה הפנימית ביותר מאפשרת לכם להגשים טוב בלתי מוגבל.

2. מיצאו את הנקודה המדויקת היכן שהמשאלות החיוביות שלכם חסומות, ואז שאלו איזה פגם באופי לא מאפשר לכם לנטוש את העמדה של ההרס העצמי ושל ההכחשה העצמית?

הצהירו בבהירות שאתם רוצים למצוא את זה. כשאתם רואים את הפגם, עדיין יש לכם זמן להחליט האם אתם רוצים לוותר עליו, או לא. אם לא, מיצאו מדוע לא. ההתעקשות של אחיזה במשהו שפוגע ומפר את היושרה וההגינות שלכם מונע ומעכב את המיטב שיש לכם להציע ואת הטוב ביותר שאתם יכולים להיות. זה משבש ופוגם בכבוד העצמי שלכם. ייתכן ואין זה ביטוי חיצוני גם (= גדול). ייתכן וזו חריגה נסתרת וקטנה שנראית כבלתי מזיקה לאיש; אבל היא תמיד מזיקה, בין אם אתם מודעים לכך או לא.

ההתקדמות שנחווית באופן נמרץ על ידי אחדים מכם היא ביחס מדויק לנכונות שלכם ולפתיחות. אין מסתורין לגבי מה מביא את ההתקדמות, כי הנתיב הזה חייב לעבוד כאשר נכונות ופתיחות קיימים.

על אלה ביניכם שאינם מרוצים עם ההתקדמות שלהם לשאול באופן עמוק ובכנות: "איפה נסוגתי/ נמנעתי/ עצרתי? איפה לא רציתי ללכת עד הסוף/ את כל הדרך? איפה איבדתי את הבהירות של המטרה? ואיפה ניתקתי את המטרה מהיכן שאני נמצא כעת כי אני לא רוצה לחשוף את עצמי?"

אתם נמנעים מלראות שאתם עוצרים בפחד ובבושה; הם מכשולים בלתי נחוצים בהם אתם משתמשים כדי לחסום את הדלתות לשחרור.

אלו מכם שהתקדמו וחשים בהתלהבות של התהוות חיים חדשים יש להם הרבה יותר למה לצפות בשקיקה, כי עכשיו תחזקו את הכוחות שלכם. תוכלו להפעיל אותם (את הכוחות) יותר ויותר בכדי להסיר את המכשולים של האשליות שעדיין נותרו ולכוון את עצמכם למה שהוא נצחי בתוכם, מה שאף פעם לא בסתירה או מיוסר. תלמדו לחוות את זה כמו מציאות חיה.

היו מבורכים. קבלו את החוזק ואת האהבה שזורמים קדימה. היו בשלווה. היו באלוהים!

* צרוק על ידי א'ודית וא'ון סאלי.
* כל מה שכתוב בסולאריס הט תוספות או הפהרות fe!

תרגמה: חווה אילון